

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: L. M.
právně zastoupen JUDr. PhDr. Jiřím Novotným, advokátem,
se sídlem T. G. Masaryka 57, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovanému: Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie,
se sídlem Strojnická 27, 17089 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2023, č. j. PPR-46424-2/ČJ-2022-990440,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobci byla uložena pokuta příkazem na místě za dopravní přestupek vedený pod č. j. KRPK-56284/PŘ -2022-190306 ze dne 29. 6. 2022 za porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a tím porušení ustanovení § 125c

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. spáchaný žalobcem. Na základě zjištěných skutečností byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč a vydán pokutový blok EK/2021 K 378180 v uvedené výši.

2. Na základě podnětu k zahájení přezkumného řízení dle ustanovení § 95 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ze dne 19. 9. 2022 byla rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství Karlovarského kraje č. j. DRPJ – 76341-7/ČJ-2002-1900DP ze dne 26. 9. 2022 zrušena uvedená pokuta, neboť popis přestupku zaznamenaný na příkazovém bloku č. K 3781580, série EK/2021, nelze policejním orgánem projednat příkazem na místě. Kontrolní činností bylo zjištěno, že jednání řidiče je nesprávně kvalifikováno jako přestupek dle § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ačkoliv jednání mělo být kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. Z důvodu chybné právní kvalifikace, jež je v rozporu s popisem protiprávního jednání, bylo rozhodnutí prvoinstančního orgánu v souladu s § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu zrušeno a věc byla policejnímu orgánu DI Karlovy Vary vrácena k provedení následného opatření.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 18. 10. 2022 odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím č. j. PPR-46424-2/ČJ-2022-990440 ze dne 21. 1. 2023, jímž bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto. Žalobci bylo kladeno za vinu, že nerespektoval stanovenou přechodnou úpravu dopravního značení a předjížděl další vozidla. Toto jednání policistka DI vyhodnotila jako porušení ustanovení § 4 písm. c) a za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a udělila odvolateli pokutu ve výši 500,- Kč příkazem formou příkazového bloku na pokutu na místě zaplacenou série EK/2021 č. K3781580. Žalobce oba díly příkazového bloku na pokutu na místě zaplacenou podepsal a oproti hotovosti převzal díl B, čímž vyjádřil souhlas se spáchaním přestupku i způsobem jeho vyřízení a podpisem příkazového bloku se příkaz na místě stal pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Na základě vlastní kontrolní činnosti byl následně podán výše uvedený podnět, na základě následného přezkumu bylo rozhodnutí policejního orgánu DI vydané v příkazním řízení na místě zrušeno a věc byla vrácena orgánu prvního stupně k dalšímu opatření. Proti tomuto se žalobce dne 18. 10. 2022 odvolal. ŘSDP PP ČR přezkoumalo napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející, neshledalo rozpor s právními předpisy či nesprávnost napadeného rozhodnutí a konstatovalo, že souhlasí se závěrem o nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, neboť rozhodnutí vydané dne 29. 6. 2022 příkazem na místě bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Policejní orgán na místě totiž nesplnil svou povinnost „ex officio“ zjistit veškeré podklady co nejúplněji pro své rozhodnutí tak, aby nebyly žádné důvodné pochybnosti o projednávání věci a rozsah provedeného úkonu byl v souladu s právní zásadou legality. Přestupek neměl být na místě řešen uložením pokuty příkazem na místě, ale měl být oznámen příslušnému správnímu orgánu obce s rozšířenou působností k projednání, neboť příkazním řízením na místě lze vyřešit pouze přestupky, které jsou uvedeny v ustanovení § 125c odst. 7 zákona o silničním provozu. Ze spisového materiálu však vyplývá, že policistka DI projednala přestupek v příkazním řízení na místě, čímž postupovala v rozporu s ustanovením § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť přestupek, za který se ukládá zákaz činnosti dle tohoto zákona, nelze projednat v příkazním řízení na místě. Prokazatelně totiž bylo zjištěno, že se odvolatel svým jednáním dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, který s odkazem a ustanovení § 125c odst. 6 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu a ustanovení § 125c odst. 8 citovaného zákona nelze projednat v příkazním řízení na místě. K žalobcem namítanému porušení právní zásady „zákaz reformatio in peius“ ŘSDP PP ČR konstatovalo,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že dobrá víra žalobce a jeho právní jistota spočívající v tom, že o přestupku bylo vydáno rozhodnutí v příkazním řízení na místě, rozhodně nemůže bránit nápravě nezákonného rozhodnutí, v čemž je shledávána vyšší právní hodnota a to z důvodu, že v dané věci bylo shledáno porušení ustanovení § 3 správního řádu, kdy protiprávní jednání žalobce bylo chybně vyhodnoceno a posouzeno. Zvoleným postupem fakticky dojde k nápravě stavu, navrácení věci na počátek, na základě čehož bude dle povahy a stanovení nové právní kvalifikace projednávaného přestupku v rámci nového řízení dána žalobci možnost plně využít všech svých práv, tedy vyjádřit se ke všem skutečnostem, tedy i ke způsobu a míře zavinění, navrhopvat důkazy či se nechat zastupovat dle svého uvážení právním zástupcem. Původní rozhodnutí nelze ponechat v platnosti, neboť veřejný a celospolečenský zájem na rovnocenném postihování protiprávních jednání převyšuje možnou újmu jednotlivce. V dané věci žádný ze zúčastněných správních orgánů nijak nemění svůj právní názor na přestupek žalobce, pouze ruší nezákonně vydané rozhodnutí, čímž celou věc předává příslušnému správnímu orgánu k novému projednání. K dalšímu odvolacímu důvodu ŘSDP PP ČR uvedl, že vzhledem k tomu, že OSPD KŘPK rozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení a nezahajoval řízení usnesením, lhůta stanovená § 96 správního řádu, jejíž dodržení se žalobce domáhá, se na něj vůbec nevztahuje. K žalobcem namítané dvouměsíční lhůtě stanovené § 96 správního řádu pro zahájení přezkumného řízení usnesením bylo konstatováno, že na případy provedení zkráceného přezkumného řízení se tato lhůta nevztahuje s ohledem na ustanovení § 101 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky, dle něhož lze provést přezkum příkazu na místě do 6 měsíců od právní moci tohoto příkazu, což se stalo dne 29. 6. 2022, tudíž lhůta pro provedení přezkumu stanovená přestupkovým zákonem tak byla dodržena. Nebylo proto shledáno jakékoli pochybení či promarnění lhůt. K žalobcem namítanému nedostatečnému zjištění skutkového stavu je v rozhodnutí uvedeno, že v rozhodnutí OSDP KŘPK je jasně uvedeno, že protiprávnost jednání žalobce je shledávána v porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jež bylo původně chybně vyhodnoceno jako přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ale mělo být vyhodnoceno jako přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Stejně tak je v předmětném rozhodnutí odůvodněno, v čem spočívalo pochybení hlídky DI, která na místě rozhodovala v příkazním řízení, přestože k tomu nebyla ze zákona oprávněna, neboť se žalobce dopustil jednání, jež není možno vyřešit příkazním řízením na místě. Jednání žalobce v každém případě spočívalo v porušení povinnosti stanovené ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a uvedená námitka tak nemá opodstatnění. Podpisem příkazového bloku na místě přestupce vyjádřil svůj souhlas se způsobem spáchání přestupku. Pokud se tedy žalobce už na místě ve chvíli projednávání přestupku domníval, že se jednání, jež mu bylo hlídkou DI kladeno za vinu nedopustil, měl možnost tyto námitky na místě uplatnit a nesouhlasit s vyřízením věci v příkazním řízení, avšak žalobce této možnosti nevyužil a příkazový blok podepsal. Jeho zrušením bude docíleno nového projednání celé věci ve správním řízení zcela v souladu s právními předpisy tak, jak mělo být učiněno ve chvíli zjištění dopravního přestupku žalobce hlídkou DI.

II.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě uvedl, že rozsudek považuje za nepřezkoumatelný z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí. Má za to, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobce uvedl, že nedílnou součástí jeho pracovních povinností je každodenní používání motorových vozidel. Žalobce se domnívá, že na základě napadeného rozhodnutí předá jemu podřízený policejní orgán přestupek, jenž byl dosud vyřešený blokovou pokutou, úřadu práce s rozšířenou působností, který bude následně povinen žalobci uložit přísnější sankci zákazu řízení motorových vozidel, což by pro něj znamenalo ztrátu zaměstnání, a není jiné cesty, jak zabránit udělení této přísnější sankce před vydáním pravomocného rozsudku o této žalobě, než návrhem na přiznání odkladného účinku. Rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení byla měněna práva žalobce a byl porušen princip ne bis in idem a přezkoumání rozhodnutí je v rozporu s právní jistotou a žalobce s tím spojuje nedostatek tzv. profesionálního přístupu.. Výsledkem zahájení přezkumného řízení je změna právní kvalifikace jednání žalobce, jež je pro žalobce přísnější než původní. V důsledku toho došlo k převážení právní jistoty nad zájmem státu na tom, aby rozhodnutí bylo věcně správné a za druhé došlo k porušení profesionálního přístupu, neboť správní orgán za nezměněného skutkového a právního stavu dospěl k diametrálně odlišnému právnímu názoru. Rozhodnutím v přezkumném řízení bylo zasaženo k tíži žalobce do jeho práv a povinností, neboť byla změněna kvalifikace přestupku.

5. První žalobní důvod žalobce spatřuje v rozporu s právními předpisy – absencí důvodu dle § 100 zákona č. 250/2016 Sb. S odkazem na § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. žalobce namítl, že rozhodnutí o přestupku lze v přezkumném řízení zrušit pouze v případě, že vyjdou najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto, jako o přestupku, jako trestného činu, přičemž jiné důvody pro zrušení přestupku právní předpis nepředkládá. Žalovaný právní úpravu zákona č. 250/2016 Sb. zcela ignoroval a postupoval podle správního řádu, což žalobce považuje za nezákonné za situace, kdy existuje zvláštní právní úprava s taxativním výčtem důvodů pro zrušení příkazu na místě.
6. Druhý žalobní důvod žalobce spatřuje v neurčitosti výroku rozhodnutí orgánu v prvním stupni, kdy není jasné a určité specifikován zrušený Příkaz na místě – příkazový blok, neboť není jasné, jaké rozhodnutí má být správním orgánem v prvním stupni zrušeno, neboť zrušované rozhodnutí – příkazový blok – není jasné a zřetelně označeno a výslovně nespecifikuje, které konkrétní rozhodnutí policejního orgánu OOP K. Vary-Rybáře vydané dne 29. 6. 2022 se zrušuje, přičemž v celém výroku zcela absentuje i pojem „příkazový blok“ a jeho označení a hovoří se jen o rozhodnutí vydaném příkazem na místě. V té souvislosti žalobce namítá neurčitost výroku rozhodnutí v prvním stupni, který je zaměnitelný za jiná rozhodnutí, přičemž má za to, že napadené rozhodnutí v prvním stupni se dle výroků napadených rozhodnutí netýká jemu vydaného příkazu na místě, neboť tento není ve výroku jasné a zřetelně identifikován.
7. Třetí žalobní důvod žalobce spatřuje v rozporu s právními předpisy spočívajícím v absenci důvodu dle § 100 zákona č. 250/2016 Sb. Žalovaný v přezkumném řízení nepostupoval podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť v napadeném rozhodnutí není jediná změna či odkaz na postup žalovaného dle zákona č. 250/2016 Sb. a z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.
8. Čtvrtý žalobní důvod žalobce spatřuje s odkazem na ust. § 87 správního řádu a v § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v porušení principu „zákaz reformace in peius“. Jednání, jež mu bylo původně dáváno za vinu (dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), je jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stanovenou v hlavě II tohoto zákona) bylo sankcionováno pokutou ve výši 500 Kč, přičemž jednání, jež je mu nově dáváno policejními orgány za vinu (dle ust. § 125c) odst. 1 písm. f) bod 7 předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno), je taxativně sankcionováno zákazem činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Nařízením přezkumného řízení došlo k retroaktivní změně do té doby ustálené praxe správního orgánu a nařízení přezkoumání rozhodnutí je v rozporu s právní jistotou, když policejní orgán v prvním stupni ve věci žalobce zahájil přezkumné řízení, jehož výsledkem je změna právní kvalifikace jednání žalobce, jež je pro žalobce přísnější, než původní. Vydaný příkaz na místě dne 29. 6. 2022 (bloková pokuta) u žalobce založil legitimní očekávání, žalobce požíval ochranu principu právní jistoty zaručující ochranu jednání a nezměnitelnosti takového jednání. Narušení právní jistoty nařízením přezkumného řízení bylo nepřípustným zásahem do základních práv a svobod žalobce. Správní orgán v mezidobí od vydání původního příkazu na místě do vydání rozhodnutí v přezkumném řízení diametrálně změnil svůj právní názor, ač nedošlo ke změně zjištěného skutkového stavu a disponoval veškerými informacemi k právnímu posouzení již při vydání původního příkazu na místě. Tímto došlo k převážení právní jistoty nad zájmem státu na tom, aby rozhodnutí bylo věcně správné, došlo i k porušení profesionálního přístupu, neboť správní orgán za nezměněného skutkového a právního stavu dospěl k diametrálně odlišnému právnímu názoru.

9. Pátý žalobní bod žalobce odůvodnil rozpor s právními předpisy – porušením § 86 odst. 1 správního řádu s tím, že dle ust. § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Nebylo mu však nikdy doručeno usnesení o zahájení přezkumného řízení, z něhož by ověřil, zda správní orgán postupoval ve smyslu uvedeného ustanovení. Ani z textu prvostupňového rozhodnutí z 29. 6. 2022 ani z textu rozhodnutí žalovaného není zřejmé, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, a kdy přezkumné řízení zahájil. Nelze tak ověřit, zda správní orgán postupoval v souladu s § 96 odst. 1 správního řádu a přezkumné řízení zahájil ve stanovené lhůtě, žalobce proto považuje obě rozhodnutí za nezákonná.

III.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 2023 uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění žalobcem napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou obsahově shodné s jeho předchozím odvoláním. Žalobce namítá absenci důvodů pro přezkumné řízení dle § 100 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky, přičemž žalovaný opakuje, že postupoval, navzdory tvrzení žalobce o opomenutí ustanovení přestupkového zákona, dle ustanovení § 101 citovaného zákona. Žalobcem domáhané ustanovení § 100 přestupkového zákona se vztahuje pouze na přestupky, jež jsou následně posuzovány jako trestné činy, jednání žalobce není a ani nelze považovat za trestný čin, stále tedy jeho skutek zůstává v rovině přestupku a s tím souvisejících právních předpisů. Rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v rozhodnutí OSDP KŘPK nebylo dostatečně ztotožněno původní rozhodnutí policejního orgánu DI, což dokládá předmětné rozhodnutí, které je součástí spisového materiálu, stejně jako příkazový blok udělený žalobci. Žalovaný má za to, že žalobce spíše jen contra bono mores usiluje prostřednictvím procesních nástrojů o vyhnutí se odpovědnosti za závažné porušení zákona a z toho vyplývajícím možným důsledkům,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nikoliv, že by zpochybňoval věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Replika žalobce

11. V replice žalobce uvedl, že má za to, že se žalovaný k jeho žalobním bodům nijak konkrétně nevyjádřil, až na bod 3 žaloby, v němž žalobce namítal absenci důvodů pro přezkumné řízení dle ustanovení § 100 zákona č. 250/2016 Sb. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že se uvedené ustanovení vztahuje pouze na přestupky, které jsou následně posuzovány jako trestné činy a stále tedy jeho skutek zůstává v rovině přestupku a s tím souvisejících právních předpisů. Připomněl, že s odkazem na ust. § 100 zákona č. 250/2016 Sb. lze rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení zrušit pouze v případě, vyjdou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu (§ 100 odst. 1). Jiné důvody pro zrušení přestupku právní předpis nepředkládá. Žalobce z textu uvedeného zákonného ustanovení dovozuje, že pokud nevyjdou najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako o přestupku, pak nemá příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení oprávnění zrušit. (výklad první normy – důkaz opaku).
12. Žalobce dále setrval na svém stanovisku, že v rozhodnutí OSDP KŘPK nebylo dostatečně ztotožněno původní (nyní rušené) rozhodnutí policejního orgánu DI a v té souvislosti odkázal na usnesení NSS ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012.

V.

Posouzení věci soudem

13. O věci samé soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s., neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Žalobu soud neshledal důvodnou.
16. První a třetí skupinou žalobních námitek žalobce namítal **rozpor s právními předpisy**, konkrétně absenci důvodu dle § 100 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
17. Obecné podmínky přezkumného řízení ve správním řízení upravuje § 94 z.č. 500/2004 Sb., správní řád, přičemž obecně platí, že v přezkumném řízení se přezkoumávají pravomocná rozhodnutí, u nichž lze pochybovat o tom, že byla vydána v souladu s právními předpisy. V § 94 odst. 2 spr. řádu jsou uvedeny případy, kdy není přezkumné řízení přípustné, neboť v jejich případě převyšuje zájem na právní jistotě. Řízení o přestupcích však do této kategorie nenáleží. Výčet důvodů uvedených v § 94 správního řádu, pro které nelze přezkoumávat rozhodnutí, proto lze rozšířit pouze na základě zákona. K takovému rozšíření došlo ustanovením § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich pro případy, kdy orgány činné v trestním řízení mají v úmyslu zahájit trestní řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku. Postup dle uvedeného ustanovení tak zabraňuje existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté, neboť zahájily-li by orgány činné v trestním řízení trestní stíhání o totožném skutku, došlo by k porušení zásady ne bis in idem. Žalobci lze tedy dát za pravdu, že ust. § 100 zákona č. 250/2016 Sb. na danou věc aplikovat nelze, neboť v řízení nevyšly najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku, jehož se žalobce dopustil, jako trestného činu, přičemž z rozhodnutí žalovaného, ani z rozhodnutí mu předcházejícímu nevyplývá, že by k aplikaci tohoto zákonného ustanovení došlo. Zároveň je třeba, s ohledem na argumentaci žalobce, konstatovat, že ustanovení § 100 zákona č. 250/2016 Sb. je speciálním ustanovením ve vztahu k § 97 správního řádu, avšak v tom smyslu, že rozšiřuje, a nikoli vylučuje, obecné důvody, pro něž lze přezkumné řízení zahájit. Nelze proto souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný právní úpravu, konkrétně § 100 zákona č. 250/2016 Sb. ignoroval, neboť ve skutečnosti žalovaný toto zákonné ustanovení důvodně neaplikoval, protože na posuzovanou věc nedopadá. Tuto žalobní námitku soud proto neshledal důvodnou.

18. Druhým žalobním důvodem byla žalobcem tvrzená **nejasnost a neurčitost výroku** rozhodnutí orgánu v prvním stupně, neboť není dostatečně určité, výslovně specifikováno, které rozhodnutí policejního orgánu OOP K. Vary – Rybáře vydané dne 29. 6. 2022 se zrušuje a příkaz na místě či příkazový blok není v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikterak identifikován a takto neurčitý výrok je dle žalobce zaměnitelný za jiná rozhodnutí. Soud ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným.
19. Náležitosti výroku správního rozhodnutí upravuje § 68 odst. 2 správního řádu tak, že *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2), účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2) výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků, výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“* Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, které rozhodnutí policejního orgánu se zrušuje a zcela nezaměnitelně je popsáno i jednání žalobce, v souvislosti s nímž byl příkaz na místě vydán. Soud nemůže dát, s ohledem na obsah výroku žalobci za pravdu, že ve výroku rozhodnutí absentuje číslo pokutového bloku a rušený příkaz na místě proto není ve výroku jasně a zřetelně identifikován, neboť číslo pokutového bloku je uvedeno v prvním odstavci na straně 2 uvedeného rozhodnutí a z obsahu výroku je zřejmé, že právě tento příkaz na místě se v celém rozsahu ruší. Je proto zřejmé, že výrok rozhodnutí splňuje požadavek určitosti a nezaměnitelnosti jednání, jež bylo předmětem příkazního řízení na místě ve věci spáchaného dopravního přestupku a stejně tak splňuje požadavek určitosti a nezaměnitelnosti rušeného příkazu.
20. Žalobním důvodem č. 4 bylo tvrzené porušení principu „**zákaz reformace in peius**“. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Zásada zákazu reformace in peius patří mezi jednu ze základních zásad práva na spravedlivý proces a vyjadřuje zákaz změny rozhodnutí k horšímu, tedy změny v neprospěch toho, kdo byl napadeným rozhodnutím dotčen a sám podal opravný prostředek nebo v jehož prospěch byl opravný prostředek podán. Účelem této zásady tedy je, aby obviněnému byla zaručena možnost napadení rozsudku v co největším rozsahu, a to bez obav z rizika zhoršení jeho situace. Zákaz reformace in peius v tomto případě platí absolutně, neboť jeho smyslem je, aby potenciální odvolatelé nebyli od podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku (nepřímo) odrazováni strachem, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v důsledku jimi podaného odvolání může jejich právní situace zhoršit. O takovou situaci však v posuzované věci nejde, neboť rozhodnutí Policie ČR bylo zrušeno v rámci přezkumného řízení, jež je prostředkem úředního dozoru, tedy nikoli v reakci na žalobcem podané odvolání. Otázkou v té souvislosti je, zda by se měl uvedený princip uplatňovat bez výjimek nejen v rámci trestněprávního postihování, ale i v rámci celého správního trestání. Soud dospěl k závěru, že nikoli a tento závěr opřel mj. o usnesení Ústavního soudu III. ÚS 880/08 ze dne 28. 1. 2009, v němž je uvedeno, že při správním trestání se uvedená zásada bez výslovného zákonného zmocnění neuplatní a toto nelze považovat za protiústavní. Tomu, že by uvedená zásada měla být aplikována bez výjimky, navíc nenapovídá ani obsah samotné právní úpravy. V obecné formě je tato obsažena v ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu, přičemž je doplněna ustanovením § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který v části upravující řízení o odvolání stanoví, že *„odvolací správní orgán nemůže změnit výrok napadeného rozhodnutí o správním trestu nebo výrok o náhradě škody anebo výrok o vydání bezdůvodného obohacení v neprospěch obviněného.“* Z tohoto je zřejmé, že uvedená zásada se opět uplatní pouze v řízení o odvolání, neboť právní úprava týkající se přezkumného řízení obsažená v § 100 a § 101 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zásadu zákazu reformace *in peius* neobsahuje, z čehož je zřejmé, že v tomto typu řízení se uvedená zásada neuplatní. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, přezkumné řízení je v rámci zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich omezeno pouze na případy, kdy vyjdou najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku, o němž bylo již pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, přičemž o takový případ se v této věci nejedná. Ani obecná právní úprava týkající se přezkumného řízení obsažená v § 94 a násl. správního řádu zásadu zákazu reformace *in peius* neobsahuje.

21. Žalobce poukazoval na to, že nařízením přezkumného řízení došlo k retroaktivní změně do té doby ustálené praxe správního orgánu, což je v rozporu s právní jistotou a výsledkem přezkumného řízení je změna právní kvalifikace jednání žalobce, jež je pro něj přísnější, než původní kvalifikace. Prolomení právní jistoty je však dle názoru soudu zamýšleným důsledkem právní úpravy, jež v rámci přezkumného řízení umožňuje přezkoumávat pravomocná rozhodnutí, lze-li důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumný orgán musí zároveň posuzovat, zda na provedení přezkumného řízení existoval a existuje veřejný zájem. Ve veřejném zájmu přitom mj. je, aby každý, kdo se dopustí správního deliktu, měl jistotu, že každý delikt bude posouzen v souladu s právními předpisy, přičemž přezkumné řízení právě tento cíl sleduje. Na toto téma se vyjádřil i Ústavní soud, který v roce 2009 v senátním usnesení uvedl, že *„pro oblast správního trestání nelze z ústavněprávních předpisů dovodit všeobecný zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele (zákaz reformatio in peius)“* Dle názoru Ústavního soudu současně není možné zákaz změny k horšímu dovodit ani z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, ani z Listiny základních práv a svobod. Tento právní závěr Ústavního soudu byl později v několika nálezech doplněn, resp. upřesněn s tím, že zákaz reformace *in peius* není ústavní principi či pravidlo, natož snad základní právo. Ani tuto žalobní námitku soud proto neshledal důvodnou.
22. Poslední žalobní námitka se opírá o tvrzený **rozpor s právními předpisy, konkrétně o porušení § 86 odst. 1 správního řádu.** Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce zřejmě minil porušení § 96 odst. 1 správního řádu, dle něhož *„usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.“* Dle žalobce nelze ověřit, zda správní orgán postupoval v souladu s tímto zákonným ustanovením, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z textu napadených rozhodnutí nevyplývá, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl a kdy bylo na základě zjištění existence důvodů k zahájení přezkumného řízení toto zahájeno.

23. K posouzení této žalobní námitky je nezbytné, aby se soud zabýval otázkou, zda a kdy bylo vydáno usnesení o zahájení přezkumného řízení a kdy se správní orgán prvního stupně o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, ev. aby se zabýval otázkou, zda bylo provedeno zkrácené přezkumné řízení, při němž se dokazování neprovádí a jehož prvním úkonem je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3, tedy rozhodnutí, jímž příslušný správní orgán zruší nebo změní, popř. zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně.
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 8. 9. 2022 Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje vyrozumělo žalobce, že byl dán kontrolní činností Odboru služby dopravní policie Karlovy Vary podnět k zahájení přezkumného řízení v této věci. Podnět k zahájení přezkumného řízení dle § 95 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád byl podán dne 8. 9. 2022, přičemž z následně vydaného rozhodnutí Policie ČR č. j. DRPK-76341-6/ČJ-2022-1900DP je zřejmé, že bylo vydáno v souladu s § 98 správního řádu, tedy jakožto první a zároveň poslední úkon správního orgánu při zkráceném řízení a to dne 26. 9. 2022. Z uvedeného je zřejmé, že se tak stalo v souladu s § 96 odst. 1 správního řádu ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl a zároveň ve lhůtě jednoho roku od uložení pokuty příkazem na místě dne 29. 6. 2022. Zároveň je zřejmé, že za daného stavu nenastala situace uvedená v § 97 odst. 2 správního řádu, dle něhož „*Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.*“ Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
25. Soud z výše uvedených důvodů neshledal napadené rozhodnutí nezákonným a žalobu tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 27. 7. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.